

jo interessant – som jeg også nævnte, og som jeg ikke synes, ministeren kommenterede tilstrækkeligt – at nye initiativer bliver lagt andre steder, som har en såkaldt normal ledelse, hvor der er en bestyrelse og en direktør, og de fleste af de steder er jo også selvejende institutioner.

Er det ikke en debat, som ministeren bør gå ind i og spørge: Hvordan kan vi få en mere professionel ledelse af universiteterne? I stedet for som nu at lægge nye initiativer andre steder, fordi man øjensynlig ikke synes, at de skal ligge på universiteterne. Det synes jeg nok vi skulle se lidt nærmere på.

Jeg synes, det er godt, at man nu fra universiteternes side er blevet villige til at indgå disse udviklingskontrakter; men er det ikke et udtryk for, at nu er listen over krav blevet forkortet, og så synes man ikke, det er så slemt? Skulle vi ikke alligevel prøve at se, om vi kunne gøre det lidt mere konstruktivt?

Christine Antorini (SF):

Forskningsministeren sagde, at man jo altid kan kritisere, at der aldrig er penge nok, og det synes jeg sådan set er en meget god bemærkning – især med hensyn til forskningsmidlerne, fordi jeg sådan set også anerkender, hvad man jo tydeligt kan se i den oversigt, ministeriet har lavet, at der bliver givet flere penge til forskning.

Men det, der er det vigtige i diskussionen, er, om vi får noget bedre forskning ved at fordele midlerne på en anderledes måde, og det er altså en helt central diskussion, hvor vi også i SF må gribe i egen barm, for vi politikere er meget gode til at målrette forskningsmidler til nogle bestemte programmer. Det giver nogen synlighed, og man kan selvfølgelig sige, at det også giver nogen fokusering og nogen samfundsmæssig prioritering; men det giver altså også noget synlighed af de partier, som får nogle bestemte forskningsprogrammer igennem. Det tror jeg nok vi alle sammen må indrømme, hvis vi ser os selv dybt i øjnene, og derfor har vi brug for at diskutere, om vi ikke får en bedre forskning ud af at føre flere midler tilbage til forskningsrådene.

En af de ting, som nogle af de forskningstunge virksomheder siger generelt, er jo, at de faktisk ikke ønsker, at der skal foretages mere anvendelsesorienteret forskning på universiteterne. De har brug for, at der bliver lavet god grundforskning, og de har brug for den frie forskning, som der jo typisk ikke er mulighed for at lave ude på virksomhederne. Så skal de

nok komme ind med eksterne bevillinger og støtte den mere anvendelsesorienterede forskning. Men det, der sker i øjeblikket, er, at der faktisk er utrolig mange kvalificerede forskningsprojekter, som bliver afvist af forskningsrådene, ene og alene fordi de ikke har flere midler, og det synes jeg vi skal diskutere.

Et andet problem, som jeg synes er kæmpestort, er, at det får altså nogle konsekvenser for kvaliteten af undervisningen på universiteterne. Det kan godt være, at jeg her igen rammer ind i, at den undervisning ikke er i Forskningsministeriets regi, men i Undervisningsministeriets regi, men vi er altså nødt til at se tingene i sammenhæng. Problemet er nemlig, at på grund af de programmidler kommer der altså færre midler til den forskningsbaserede undervisning, samtidig med at det giver alt det administrative bøvvl, som flere ordførere har været inde på.

Jeg synes altså, det er helt centralt, at vi fokuserer på, at vi får en undervisning af en høj kvalitet, og derfor synes jeg også, vi bør tage hele diskussionen ud fra, at der er bevilget flere forskningsmidler til bl.a. sektorforskningsinstitutionerne, der jo ikke har en undervisningsforpligtelse. Var det ikke en af de ting, vi i fællesskab burde kigge på: om vi ikke på den måde kunne højne kvaliteten af den forskningsbaserede undervisning?

Derfor vil jeg gerne spørge forskningsministeren: Hvilke overvejelser gør man sig i Forskningsministeriet med hensyn til, at vi kan få denne sammentænkning af forskning og undervisning i udviklingskontrakterne med den måde, man prioriterer forskningsmidlerne på? Jeg er glad for forskningsministerens bemærkninger om, at man er parat til at kigge på alle cigarkasserne, og om tingene kan organiseres på en bedre måde. Flere har været inde på det, så jeg synes, det må være en af de opgaver, vi allerførst skal kigge på i fællesskab i Forskningsudvalget.

Til sidst har jeg endnu et spørgsmål til forskningsministeren. Jeg kan altså ikke forstå, at det ikke kan lade sig gøre at prøve at sikre en eller anden form for budgetro ude på universiteterne. Det kan kun ske fra finanslov til finanslov, men det har jo kunnet lade sig gøre at lave en tværgående flerårsaftale med en række partier, og det bør også kunne lade sig gøre denne gang.

Jeg har kunnet høre, at Venstre har talt positivt for en flertalsafgørelse. I SF er vi positive over for det, så der er en mulighed for i fælles-